

ЛОРЕДАНА ЛИМОНЕ

Щастливото Градче

enthusia**s**t

Любов
и страсти
по италиански

Copyright © Loredana Limone, 2012

Published by arrangement with Silvia Meucci Literary Agency – Milano

Лоредана Лимоне

ЩАСТЛИВОТО ГРАДЧЕ

© Тонина Манфреди, преводач, 2015

© Фиделия Косева, художник на корицата, 2015

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2015

ISBN 978-619-164-187-1

ЛОРЕДАНА ЛИМОНЕ

Щастливото Градче

Превела от италиански Тонина Манфреди

enthusiast

София, 2015

Мариолина и Мариета

– Брей!

Недоумение. Неодобрение. Учудване.

Независимо едно от друго, или пък и трите заедно, тези чувства възникваха у малкото хора, които, минавайки оттам, виждаха работници. Макар че в Борго Пропицио никога не се случваше нищо ново, този факт не събуди особено любопитство сред жителите му. По-скоро се разпространи някакво безразличие, издигна се стена от студенина около тази новост. За онези, които биха искали да узнаят нещо, всъщност това не бяха работници, а беше само един, самичък. Но такъв, който притежаваше всички познания за строителството, за слагането на плочки, за дърводелството, за водопроводните работи, за боядисването. Редките минувачи обаче нямаше как да си го представят не само поради залепените вестници, които закриваха вътрешността.

Единствената, която знаеше нещо за бъдещето на недвижимия имот, беше Мариолина, отговорник в данъчната служба в общината, а след няколкото пенсионирани един след друг, и единствен неин служител. Възпитана в строгите догми на професионалната деонтология, тя по-скоро би си отрязала езика, отколкото да разкрие на когото и да било предназначението на магазина. И то точно на този магазин. Има си хас!

Изключение правеше, разбира се, Мариета, сестра ѝ, с която споделяше всичко, като се започне от старата им род-

на къща и като се има предвид, че и двете на младини бяха изпуснали по някой и друг влак. Може би дори не го бяха видели да минава.

Не че бяха грозни, макар че физически бяха пълни противоположности. Мариолина, по-голямата, беше като баща им – със светли кожа, коса и очи и нежни черти. Мариета, по-малката, беше брюнетка, с лешникови очи и остри черти като майка им. Миньонче едната, якичка – другата.

Благодарение на (би било по-добре да се каже по вина на) бабите – Мария Анджела Онората по майчина линия и Мария Нора Ермелинда по бащина – и двете сестри бяха кръстени Мария с добавка второ цветно име, понеже обожаваната им майчица обичаше цветята: Виола за първата и Далия за втората. Следователно бяха Мария Виола и Мария Далия, имена, с които обаче никога не бяха наричани.

Възрастовата разлика между двете сестри беше девет месеца, съвсем, съвсем точно. Не поради някаква случайност, а заради спешните и неотложни физически нужди на таткото, на когото майката трябваше да се подчини, макар че интимните части я боляха от разкъсванията при първото раждане. Вероятността той да си отиде, която бе прекалено често обсъждана, я ужасяваше.

Мариолина и Мариета бяха внезапно изоставени на прага на пубертета от незрелия си и сприхав родител, който бе изчезнал с една съблазнителна икона, поредната в неговата колекция.

Те бяха още само две момиченца, но си размениха ролите и оттогава поеха грижите за майка си. От време на време ги наглеждаха и бабите, дори и тази по бащина линия, понеже и тя носеше малко вина.

Унижена и посрамена, покрусена от това, че е била изоставена, въпреки че е търпяла ролята на писоар и рогоноска в геометрична прогресия, бедничката майка, дълбоко депресирана, беше влязла във вече бившето брачно ложе, където пласт по пласт се беше обелила и окапала като лук. За да из-

лезе оттам двайсет години по-късно в ковчег, отрупан с многоцветни далии и бели теменуги, по случай последния ѝ път към рая. Със сигурност към рая. Мариолина и Мариета бяха повече от сигурни в това.

Майката беше предала големи ценности на дъщерите си. Преди всичко девствеността. След това честността, чувството за чистота и за дълг. И спазването на Десетте Божии заповеди (не беше ясно дали заради четвъртата трябва да почитат и двамата си родители, или бащата беше изключен, но това нямаше особено значение, защото не се знаеше какво бе станало с него накрая). Честта, повтаряше винаги, благоприличието, чистотата и моралът били над всичко. А бракът бил само една голяма измама. Нямаше на какво друго да научи момичетата си, които бяха възприели всичко до такава степен, че на четирийсет и пет и четирийсет и шест години бяха още такива, каквито тя ги беше създала.

Независимо дали искаха, или не, или по-скоро дали искаха, или съжеляваха. Не толкова Мариета, но Мариолина съвсем не искаше и доста съжеляваше и със сигурност щеше да се противопостави, ако страхът да не причини нови страдания на майка си не я спираше. Това обаче засили в нея потиснатото желание за сексуални опиянения.

За разлика от Мариолина, която с дипломата от Женския технически институт си беше намерила работа в общината, изкачвайки цялата стълбица на чиракуването, търпейки удари с лакти отляво и отдясно, Мариета работеше вкъщи. С куката за плетене. Наследство от една от бабите – тази по майчина линия, – която я бе научила на това изкуство, като я посъветва то да не е основното ѝ занимание. На девойката обаче ѝ бе харесало и понеже беше и сръчна (докато в училище беше опърничава като коза и стигна едва и по милост на учителите до основно образование на петнайсет години), бе започнала да плете миля, които подаряваше в

знак на благодарност на всички госпожи, посещаващи депресираната ѝ майчица, за да се опитват – напразно – да повдигнат духа ѝ.

Да, напразно. Бедничката беше в състояние на такава дълбока мъка, че нищо не помагаше. Но удоволствието да бъдат почерпени с хубав, ароматен чай или димяща чаша горещ шоколад, гарниран със сметана, заедно с вкусни бисквитки от маслено тесто или парче мека домашна торта, в добавка към възможността да измумфтят някое мильо – бяло, розово или екрю, по избор, – изплетено на ръка, *каквито вече не се намират*, скъпа Мариета, караше дамите от градчето да правят редовно необходимите посещения.

Причината да се превърне плетенето на една кука в истинска работа беше внезапната поръчка на покривалце за люлка от една състоятелна дама от градчето, която скоро щеше да стане баба. Тъй като Мариета не знаеше стойността на онова, което ѝ бе поръчано, не искаше да приеме възнаграждението. За нея щеше да е достатъчно госпожата да ѝ донесе прежда. Но клиентката (как странно звучи тази дума!) не само заплати щедро, или може би тъкмо колкото трябва, но ѝ донесе други поръчки от приятелки, които живееха извън градчето. За кратко време слухът се разпространи и Мариета, макар да беше будна и изключително сръчна, почти не успяваше да смогва. Кувертюри, калъфки за възглавници, покривки, бонбониери, шалове, жилетки, завеси и дори елегантни ръкохватки за чайници бяха артикулите, върху които работеше в полумрака на майчината спалня, до възглавницата на все по-неутешимата болна, седнала в сламен виенски стол, който беше виждал и по-добри времена. Далеч по-добри.

Различни творения на Мариета бяха красиво изложени на витрините на престижния магазин „Омагьосани нишки от 1888“, който се намираше на главната улица на близкия административен център. Един път дори я потърси някакъв дизайнер, утвърден дизайнер, който обаче искаше тя да работи

на място в ателието му, но тя отказа, тъй като трябваше да се премести да живее другаде. Не само защото майка ѝ беше още жива (щеше да се възнесе през следващия месец), но никога не би оставила дори обичната си сестра, старата къща и предградието, където беше родена и израснала.

И където остаряваше.

За съжаление животът е низ от върхове и спадове и с годините търсенето на плетива, ръчно изработени уникати, намаля. В чеизите вече не се включваха подобни ръчни изделия, защото младите булки предпочитаха модерни цветни дрехи, които да се перат в пералня и по възможност да не се гладят. Като бонбониери за кръщенетата, причастията и сватбите се избираха често ненужни предмети от магазините в многобройните търговски центрове, изникнали навсякъде като гъби. Отровни обаче.

Беше си отишло – или поне намаляваше все повече – поколението на онези, които обичаха традицията. Прогресът, това лакомо чудовище, изяждаше всичко. Освен това пазарът се наводняваше все повече със значително по-евтините стоки от Китай, чието население заплашваше да превземе целия свят. Казваше го дори телевизията, която Мариета следеше внимателно.

Ето защо, когато Мариолина, вярвайки в дискретността на сестра си, ѝ разказа за магазина, Мариета безкрайно се учуди.

– Брей! – възкликна тя, преди да потъне в мислите си, докато се опитваше да не изпусне бримките на една много важна осморка за завесата, която щеше да буди възхищение на витрината на „Омагьосани нишки от 1888“ и която със сигурност щеше да ѝ донесе още работа.

Ех, ако нещата се бяха развили по друг начин, ако мама не се беше разболяла, ако туризмът беше потръгнал, ако икономическата конюнктура (може би нямаше нищо общо, но го беше чула по телевизията и ѝ се струваше, че звучи уместно)... Ако това, ако онова – тогава можеше да направи онази

стъпка. Може би ѝ трябваше само малко смелост. И малко капитал, който да върне на банката.

А, не, банка не! И дума да не става! Тези кождери! Неотдавна един нещастник беше докаран до самоубийство, бяха му взели дори къщата. Банките са безсърдечни, по-добре да си нямаш работа с тях! Но... близо до кметството, в центъра на предградието. Е, наистина позападнало предградие. Скоро щеше да стане град, пълен с възрастни, да не кажем старци. И призраци.

Наименованието Пропицио*, вероятно от латински, се свързваше с факта, че владетелите, които са управлявали градчето крайно разточително през миналите векове, копирайки древните римски обичаи, са се водели от полета на птиците, преди да предприемат нещо важно, и навременното пристигане на пернатите от изток е било считано за добра поличба. Но откакто Мариета се помнеше, би било по-добре да се казва Борго Импропицио** или Борго Инфаусто***, или както още по-лошо би хрумнало на хората да го наричат, защото и без това градчето беше жертва на суеверие. Макар че в действителност нямаше никакви доказателства. Може би някое и друго съвпадение. Но само ако човек наистина искаше да повярва. Призраци...

Ами!

А нейните творения... нейните създания... всичките ръчно направени уникати. Ценен материал.

Фини неща. Много по-изискани от мляко и деривати.

За бога!

* Propizio (итал.) – благоприятен, благосклонен. – Бел. прев.

** Impropropizio (итал.) – неблагоприятен, неблагосклонен. – Бел. прев.

*** Infausto (итал.) – зловещ, злополучен. – Бел. прев.

Срещата

Руджеро не знаеше дали да е доволен, или ядосан от тази непредвидена ситуация.

От една страна, искаше да приключи бързо и все още не разбираше защо беше приел, а от друга страна, би могъл всеки момент да спре. Нямаше желание, това беше истината. Нямаше желание да работи в това забравено от Бога място, голямо колкото една педя. Той, който имаше голям потенциал в довършителните работи, той, който беше почти архитект, защото ми липсва само татията (а всъщност му липсваха и няколко години в училище, включително и от задължителното обучение), той, който можеше да строи катедрали и небостъргачи, да създава мозайки и барелефи. Стига някой да му ги поръчаше.

Вече беше наредил квадратните кравички с изрисувана в синьо, усмихваща се муцуна на преден план, с върха на червения език, подаващ се от едната ѝ страна, и оранжев чан, закачен на врата. Беше ги разпръснал тук-там по четирите стени, нито много, нито малко, в артистична и привидно случайна последователност. Работа на магьосник, не само на плочкаджия. Не успяваше да открие обаче само фризовете за завършващия борд. Затова междувременно боядиса последна ръка, докато фризовете се появят. Но това, за съжаление, означаваше, че няма да завърши работата както бе предвидил. И обещал.

Спомняше си ги добре, бяха правоъгълни, с две бели кра-

вички, нашарени със синьо, с вирнати опашки, с червени ези-чета и жълто слънце, или може би оранжево, точно в средата. А и с розови вимета. Бяха отделени в друг кашон, кафеникав като останалите, но отбелязан с думата „фриз“ – беше сигу-рен в това, той самият я беше написал с черен маркер в склада на доставчика.

Но не ги намираше никъде.

Беше по-добре да провери дали случайно не са забравили да ги натоварят, преди да говори с адвокатата. А освен това я имаше и онази другата работа...

Свали подгизналата от пот тениска, изми си ръцете, лице-то, подмишниците и гърдите, пръсна си дезодорант и облече лепената риза на тънко райе, която беше закачил на дръжката на прозореца в банята, на закачалка за дрехи, загърната с целофан. След това смени обувките и работните си панталони, които бяха прашни и изцапани с гипс и боя.

Харесваше му да се показва, и то да се показва издокаран. Светът беше пълен с възможности, които можеха да се появят във всеки момент, и беше добре той да бъде подготвен с външния си вид. И не само в мислите си, а той винаги беше подготвен. Освен... и дори там... пушката му винаги беше заредена.

Чувстваше се още млад и му предстоеше дълъг живот. Или по-скоро смяташе, че животът му дължи много. Угаждаше на прищевките си, разбира се, но парите, които харчеше, бяха спечелени с пот на челото.

Признаваше, че му харесва да се облича с качествени дре-хи, да пийва по някой хубав ликьор, да пуши пура, да залага на коне от време на време, да ходи понякога на турска баня, изобщо – да се поглезва.

Беше роден господин.

Липсваше му само титлата.

И принадлежността на семейство професионалисти.

А също една високопоставена и образована жена, която дори да му приготвя паста на фурна.

И да говори по-добре италиански, признаваше си го (и да разбира функциите на глаголите).

И някоя гледачка, която да понася старците му.

Излезе от дворчето на недвижимия имот и запали новото рено канго в цвят мента, взето точно тази сутрин от автокъщата, казвайки сбогом на стария фиат „Фиорино“, който беше отказал да го вози повече. Тези коли бяха удобни за пренасяне на материали, а в гаража вкъщи имаше един блестящ мерцедес кабриолет.

Канеше се да поеме по пътя, който водеше извън града, когато една женска фигура мина пъргаво пред него. Руджеро беше изминал само няколко метра, без да внимава (тази хълмиста пустош беше почти безлюдна, особено по пладне), и я забеляза едва когато жената вече беше паднала на земята, бутната, макар и леко, от предницата на колата му.

Подскочи и дръпна ръчната спирачка.

– Мамка му! – изруга.

За по-малко от миг се озова до пострадалата и наведен над нея, я попита с най-галантния си тон дали е наранена, докато подсъзнателно се чувстваше доволен, че не е изневерил на добрия си навик да смени работните си дрехи. След това ѝ се усмихна с пленителна усмивка.

Това беше първият път в живота ѝ, когато Мариолина преживяваше толкова близка среща с мъж. Мъж, който не беше баща ѝ (макар че не си спомняше кой знае какво за него) и който не беше някой от лекарите с неприятен дъх, лекували майка ѝ, или мизерните чиновници в общината.

При това мъж, който изглеждаше добре. Най-сетне!

Дългите, прошарени, грижливо подравнени бакенбарди подчертаваха профила на скулите и изразената леко ъгловата линия на бузата; носът беше тънък и добре оформен, леко гърбав, пълни устни, шия като на бик.

Излъчваше хубава миризма на горски бор. А по ризата му, въпреки палещата жегла на тези първи августовски дни,

нямаше и следа от онзи омразен кръг под мишниците, който Мариолина не понасяше у колегите си. Както и смрадта на застояла пот.

Беше ѝ нужно по-малко от секунда, за да прецени мъжа (господин, разбираше се веднага; горе-долу на нейната възраст, четирийсет и пет или четирийсет и шест години, идеално) и да реши, че сигурно би било по-добре да е леко наранена.

Пое ръката, която той ѝ протягаше, за да ѝ помогне да се изправи, и веднага след това я отдръпна, възкликвайки:

– Ох, китката ми!

– Моля ви да ме извините – каза Руджеро. – Не знам как можа да се случи. Чувствам се наистина ужасно, госпожо...

– Госпожица – уточни Мариолина.

„О, помисли си Руджеро, госпожица...“

Е, разбира се, не беше вече момиче, на пръв поглед беше горе-долу на неговата възраст, около трийсет и пет години. Личеше обаче, че се поддържа добре. Имаше хубаво тяло: дребничка, но пишна, точно както си трябва. Гърдите ѝ се побираха точно в чаша за шампанско, ханшът ѝ бе добре оформен, краката – също; от това, което успя да долови крадешком окото му, докато тя беше на земята, изглеждаха като изваяни. Не беше много висока, но той смяташе, че малката бъчвичка съдържа хубаво вино. Изглеждаше фина и образована.

Опитвайки да се приведе в ред, Мариолина приглади роклята си на летящи пеперуди – бутикова, не от пазара, той разпознаваше качеството – и притисна по-силно ръцете си до тялото, с което подчерта едно много интересно крушовидно задниче.

Госпожица.

Какво означаваше това? Разделена? Не. Ако е разделена, пак щеше да е госпожа.

Значи беше неомъжена!

Добре.

Очевидно изглеждаше сериозна жена, но с малко фривол-

ност и лукавост в точната доза. Щипка, както се казва в рецептите. Но на Руджеро не му трябваше кантар, за да претегля жените.

Мисълта му се насочи към възрастните му родители. Съпруга и гледачка, това му трябваше. Или някоя, която да бъде и двете. Ще видиш, че този път...

„Никога не слагай ограничения на Провидението“, помисли си той.

– Китката. Задължително е да ви прегледат – каза ѝ с твърд, мъжки глас. – Да отидем в най-близката болница. Не приемам отказ.

– Не бих...

– Не?!?

„Защо не? – запита се Мариолина. – Може би е дошъл моментът. Въпреки че мама казваше... Да, разбира се, вечна ѝ памет... мама казваше, но... Изобщо тя беше изпълнила дългата си по някакъв начин.“ А тя самата? Вече беше повече от достойна за възхищение, че се е запазила недокосната досега. Но за какво? За да остави всичко на червеите? По-добре да се възползва, докато има възможност, защото не след дълго вече няма да я има.

– Не, не исках да ви отказвам, а и да ви притеснявам.

Руджеро отвори дясната врата, жест, който Мариолина оцени високо, и за миг я накара да види отново сивия си и скучен живот. „Никога не слагай ограничения на Провидението“, помисли си тя.

– Моля, госпожице...?

– Мариолина – отговори тя с усмивка, която съвсем не излъчваше прекалена скромност.

И докато се качваше в колата, прикова в Руджеро чифт искрящи сиви очи, оброчени с гъсти мигли, в мисъл за които (а и за всичко останало) той щеше да прекара буден цялата нощ, въртейки се в леглото като котлет. Пържен. Изпитваше еуфория, което не му се бе случвало от доста време, дори и след някоя и друга весела женичка или след автоеротиката,

увита в кърпа (все по-често второто, отколкото първото).

Тази еуфория беше състояние на духа, което го възпря да не започне да ругае, когато майка му за трети път дръпна енергично звънеца, свързващ я с неговата стая, сякаш животът ѝ бе в опасност. А той, след като се втурна към нея (винаги се страхуваше от най-лошото за двамата родители на по осемдесет години), я завари да хърка блажено. Звучно.

До нея беше баща му и също хъркаше.

„Хър, хър“, хубава симфония.

Лоредана Лимоне
ЩАСТЛИВОТО ГРАДЧЕ

Превод *Тонина Манфреди*
Редактор *Марта Владова*
Художник на корицата *Фиделия Косева*
Коректор *Людмила Стефанова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Италианска. Първо издание
Формат 60×90/16
Печатни коли 15,75

ISBN 978-619-164-187-1

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат ФолиАрт

Почти всички приказки започват с *Итали едно време*, но тази е различна. Началото ѝ е в сегашно време, защото точно днес Белинда има намерение да започне живота си наново и малкото планинско градче Борго Пропиццо ѝ се струва идеалното място да осъществи мечтата си да отвори млекарница. Мястото е западнало и дори се говори, че там обикаля призрак, но това не отказва Белинда.

Ремонтът на магазинчето е поверен на Руджеро – сръчен работник, който би могъл да строи небостъргачи, ако някой му ги възложи, или да бъде поет, ако знаеше как да спряга глаголите. Но сега дните му са изпълнени с тревоги за възрастните и тиранични родители, губене на плочки и намиране на пръстени. В живота му обаче има и едно голямо щастие – внезапната любов към Мариолина. Тази любов разпалва клюките – от бърбата Елвира до кривогледата Джема всички говорят само за това, докато в къщата на Белинда вездесъщата леля Летиция реди планове за бъдещето. Междувременно ремонтните дейности в млекарницата продължават и носят изненади в живота на всички обитатели на това магично място...

„Приказен роман – оптимистичен, щедро раздаващ добро настроение, написан с прекрасно чувство за хумор.“

Франческо Дуранте, *Corriere del Mezzogiorno*

„Един роман-терапия, способен да инжектира огромна доза добро настроение. Книга, която носи очарованието и вкуса на провинциална Италия.“

Алесандра Апиано, *Donna Moderna*

www.enthusiaast.bg

9 786191 641871

Цена 15,00 лв.